

Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: Καθιέρωση καταστρεπτικών δογμάτων με την προσθήκη ή αφαίρεση ή διαστρέβλωση ή αλλοίωση των κειμένων των Γραφών

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου: «Στο άνθρωπος δεν διαλέγει το δρόμο του...»

Στην περικοπή του προφήτη Ιερεμία: «Κύριε, ο άνθρωπος δεν διαλέγει το δρόμο του, ούτε ο άνθρωπος θα πορευτή και θα ολοκληρώση την πορεία του».

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=411071>

Κυκλοφορούν επίσης κι άλλη περικοπή διαστρέφοντας όχι τη σύνθεσή της, αλλά προσθέτοντας κάτι που δεν είναι γραμμένο. Τέτοια δηλαδή είναι η πανουργία του διαβόλου, που με την προσθήκη ή την αφαίρεση ή την διαστρέβλωση ή την αλλοίωση των κειμένων, καθιερώνει τα καταστρεπτικά δόγματα.

Ποια είναι αυτή η περικοπή;

«Δικό μου, λέει, είναι το ασήμι, δικό μου και το χρυσάφι» και σ' όποιον θέλω θα το

δώσω. Απ' αυτή την περικοπή ένα μέρος έχει λεχθή, το άλλο όμως όχι, αλλά φαίνεται πως κάποιος το πρόσθεσε.

Ο προφήτης πράγματι είπε: «Δικό μου είναι το ασήμι, δικό μου και το χρυσάφι». Η φράση

όμως «σ' όποιον θέλω, θα τα δώσω» δεν υπάρχει καθόλου και κυκλοφορεί εξ αιτίας της αμαθείας των πολλών.

Τι ζημία όμως γίνεται μ' αυτό;

Πολλοί αχρείοι, τσαρλατάνοι κι ακόλαστοι, που δεν είναι άξιοι ούτε κι αυτό τον ήλιο ν' αντικρύζουν, ούτε να ζουν, ούτε ν' αναπνέουν, απολαμβάνουν τόσα πλούτη, απογυμνώνοντας τα πάντα: διαρπάζουν τα σπίτια των χηρών, κακομεταχειρίζονται τα ορφανά και γενικώς τυραννούν κατώτερους.

Επειδή λοιπόν ο διάβολος θέλει να πείση τους ανθρώπους, ότι κάθε πλούτος έχει την προέλευσή του απ' τον ουρανό κι απ' τη θεία χάρη, για να προκαλέσει έτσι τις μεγαλύτερες βλασφημίες εναντίον του Κυρίου, παίρνει τη φράση της Γραφής, «Δικό μου είναι το ασήμι, δικό μου και το χρυσάφι» και προσθέτει κι άλλη που δεν υπάρχει: και σ' όποιον θέλω, θα τα δώσω.

Ο προφήτης όμως Αγγαίος δεν λέει έτσι. Όταν δηλαδή οι Ιουδαίοι ξαναγύρισαν απ' τη χώρα των βαρβάρων και σκόπευαν να ξαναχτίσουν το ναό και να τον δώσουν την προηγούμενη μεγαλοπρέπεια, βρίσκονταν σε δύσκολη θέση, επειδή τους περιτριγύριζαν εχθροί, η φτώχεια τους ήταν μεγάλη κι ελπίδα ευημερίας καμιά δεν υπήρχε.

Ήθελαν όμως ν' ανάψει μέσα τους ωραίες ελπίδες και να τους πείση να 'χουν θάρρος ως το τέλος. Τους λέει λοιπόν εκ μέρους του προσώπου του Θεού: Δικό μου είναι το ασήμι, δικό μου και το χρυσάφι και η τελευταία δόξα του οίκου του θα είναι σπουδαιότερη απ' την πρώτη.

Και τι σχέση έχει αυτό με το θέμα μας;

Ότι δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να παίρνουμε τις περικοπές των Γραφών ασυλλόγιστα, ούτε να τις αποκόπτουμε απ' τη συνέχειά τους ή να τις αποσπάμε απ' τη λογική τους αλληλουχία, ούτε να παίρνουμε τις λέξεις ξεκομμένες κι απογυμνωμένες απ' το νόημα των επομένων ή των προηγούμενων κι έτσι να συκοφαντούμε και να χλευάζουμε.

Πώς επομένως δεν είναι παράξενο που, όταν είμαστε στο δικαστήριο κι αγωνιζόμαστε για καθημερινές υποθέσεις της ζωής, χρησιμοποιούμε όλα τα

δικαιώματα μας και παρουσιάζομε όλα τα στοιχεία τα σχετικά με τον τόπο, τις περιστάσεις, τα αίτια, τα πρόσωπα κι άλλα πολλά παρόμοια, τη στιγμή όμως που μπροστά μας ξανοίγονται αγώνες για την αιώνια ζωή, εντελώς απερίσκεπτα και στην τύχη να μνημονεύομε τις περικοπές των Γραφών; μ' όλα ταύτα κανείς δε θα διαβάση βασιλικό νόμο ασυλλόγιστα και στην τύχη, γιατί τιμωρείται και καταδικάζεται σε θάνατο, αν δεν αναφέρει το χρόνο και το νομοθέτη και δεν τον παρουσιάση ατόφυο κι ολόκληρο.

Κι εμείς, αν και δεν διαβάζομε το νόμο των ανθρώπων, αλλά το νόμο που μας ήλθε ψηλά απ' τους ούρανοους, θα τον μεταχειριστούμε με τέτοια χαλάρωση ψυχής, ώστε να του κομματιάζομε τα μέρη και τα μέλη;

Σε ποια περίπτωση θα μας αξιώσουν ν' απολογηθούμε και να συγχωρεθούμε; Ίσως τράβηξα την ομιλία μου πέρα απ' το κανονικό, όχι όμως άσκοπα, αλλά για να σας απομακρύνω απ' την κακή συνήθεια.

Μη λοιπόν κουραστούμε, έως ότου φτάσωμε στο τέρμα. Γι' αυτό το σκοπό γεννηθήκαμε, όχι φυσικά, για να τρώμε, να πίνω με, να ντυνώμαστε, αλλά για ν' αποφεύγωμε την κακία, να προτιμάμε την αρετή επωφελούμενοι απ' τη θεία σοφία. Πως δε γεννηθήκαμε, για να τρώμε και να πίνωμε, αλλά για πολύ σπουδαιότερα και καλύτερα, άκουσε τον ίδιο το Θεό που αναφέρει το σκοπό, για τον όποιο έπλασε τον άνθρωπο.

Όταν λοιπόν τον έπλαθε κάπως έτσι έλεγε:

«Ας δημιουργήσωμε τον άνθρωπο σύμφωνα με τη δική μας εικόνα και ομοίωση».

Απόσπασμα από το βιβλίο «Ιωάννου του Χρυσοστόμου έργα», τόμος 9ος, «Πραγματείες» των εκδόσεων ο Λόγος, Αθήναι 1974. Εισαγωγή, μετάφραση, σχόλια Αικ. Τσοτάκου-Καρβέλη και Δημ. Καρβέλη, γενική επιμέλεια Κων. Λουκάκη.

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)